MOARTEA NOASTRĂ CEA DE TOATE ZILELE

— "The Death of Each Day"—

de Idris Seabright[1]

Traducerea: Mihaela şi Cristian Ionescu

[1] pseudonim pentru Margaret St. Clair.

Abia către înserare începură vag să-şi dea seama cît de mult ținuse bătălia şi cît erau de obosiți. Sub feşele de material plastic şi pansamentele parfumate, rănile lor începuseră să se infecteze. Reglau cu neglijență tunul atomic şi abia dacă schimbau un cuvînt din vreme în vreme. Respirația le devenise tot mai grăbită. Terapeutica din seara trecută îşi pierduse, treptat, eficacitatea.

Era întotdeauna îngrozitor; şi de cum apunea soarele - interdicția oricărui atac de noapte era una dintre convențiile cele mai strict respectate ale Războiului Restrîns - se grăbeau să-şi părăsească postul de artilerie, construit din beton îmbrăcat în plumb, pentru etajele inferioare ale oraşului.

Acolo, îi aşteptau îngrijirile de care aveau nevoie. Acolo, combatanții găseau roboți-medici, calmante, distrugătoare de memorie şi doze puternice de hipnoterapie. Pe deasupra, la sfîrşitul fiecărei şedințe de Tratament, primeau două capsule de „Nedradorm" care trebuiau să le asigure 7 ore de somn fără vise.

Denton nu rîvnea mai puțin decît ceilalți la odihnă, în această seară. Ziua fusese grea şi întrucîtva, ciudată, impresie pe care însă nu şi-o putuse explica. Totuşi, îndepărtîndu-se şchiopătînd de postul său - comanda o echipă de tunari - ezită. Miriam, prietena sa, fusese atinsă nu de mult, cînd un obuz inamic explodase lîngă ea. Ținuse întotdeauna foarte mult la ea, deşi, de cînd începuse războiul nu avusese timp s-o vadă şi, acum, simțea nevoia să-i facă o vizită. Ea era în spital de... de cînd?... de vreo trei zile, probabil. Nu reuşea să-şi amintească cu exactitate cînd fusese rănită.

Desigur, ea îşi va relua activitatea într-o zi, două, dar el ar fi vrut s-o vadă chiar în acea seară. Putea să meargă la ea după ce-şi va termina tratamentul. Însă simțea dorința de a o vedea înainte de a se fi odihnit şi refăcut.

Se va duce chiar acum.

Escalatonul fusese avariat de către un bombardier-robot ieri sau alaltăieri. Tunarii trebuiau să coboare două etaje înainte de a găsi unul încă în funcțiune. Denton îi urmă, dar la palierul următor, luă un trotuar cu derulare lentă, care cobora către al patrulea palier unde se afla spitalul.

Încă nu se înserase complet, deşi felii de lumină roşiatică se strecurau la intersecții, din palierele superioare, făcînd să scînteieze particule grele de praf. Denton fu surprins de raritatea trecătorilor pe trotuarul rulant. Probabil, că evacuarea civililor fusese mai masivă decît o crezuse.

Se opri la o florărie, în colțul spitalului, ca să cumpere un buchet pentru Miriam. Bolnavilor li se duc întotdeauna flori. Dar în magazin nu era nimeni, iar florile din vazele de metal nu mai erau decît nişte mănunchiri de nuiele şi decolorate. Păreau că se află acolo de cel puțin o lună. În vitrină gardeniile se transformaseră într-un amalgam amorf de culoare brună.

Păcat! Oftă şi-şi muşcă buzele. *Fericirea de a trăi*, iată unul dintre idealurile pentru care luptau. Dar, în afară de asta, ar fi vrut, să-i poată oferi lui Miriam o atenție. Însă, la vreme de război, eşti obligat să te lipeseşti de unele lucruri.

La biroul de recepție al spitalului se găsea un funcționar-robot. Denton fu uimit de propria surprindere. Doar nu se aşteptase să aibă de a face cu un funcționar? Dar robotul îi indică fără dificultate unde se află Miriam.

Intră în culoarul slab luminat care ducea în salonul B-6. Izul specific de spital îi invadă nările. Cu el se amesteca însă şi un alt miros, greţos, pe care nu-l putu identifica. Deschise uşa salonului.

Înăuntru se aflau zece paturi, însă din cîte îşi putea da seama, numai două dintre ele erau ocupate. În regulă, asta înseamnă că nu sînt prea mulţi răniţi, înaintă în vîrful picioarelor către patul din dreapta, unde crezu că recunoaşte, pe pernă, profilul fetei. Iluminatul lăsa de dorit.

– Miriam? - întrebă el uşor.

Întreaga parte dreaptă a capului ei dispăruse sub bandaje.

După o clipă, ea răspunse:

– Da?

– Eu sînt Dick? (Îşi trase un scaun lîngă pat). Cum te simţi iubito?

Avu impresia că o parte din mirosul greţos emana din patul ei.

– Dick! (Se întoarse către el). În sfîrşit ai venit!

Uimirea se citea în glasul lui:

– Cum adică, dragă - în sfîrşit! N-a trecut decît cel mult două zile.

– Aşa crezi tu? (Fata rîse uşor). Ori probabil că ţi-ai făcut tratamentul. Nu, sînt aici de peste o lună. Am crezut că niciodată n-o să mai vii.

– Dar... (Era mai bine să schimbe subiectul). Eşti bine îngrijită? (Abia pusă, întrebarea se păru periculoasă).

– Acum, aproape deloc - răspunse ea cu glas trist. De la sfîrşitul primei săptămîni. Bănuiesc că au apreciat că ar fi inutil.

El se mişcă jenat pe scaun. Probabil că-şi băga singură prostii în cap. Şi totuşi, mirosul acesta greu...

– Este lipsă de personal? - se interesă el.

– Nu ştiu. Infirmierele practic nu pun piciorul aici. Am impresia că poate au fost transferate la secţia de tratamente pentru combatanţi... Nu-mi vine să cred că eşti aici. Nici nu mă gîndeam că o să vii aici.

– Şi de ce n-aş fi venit? - întrebă cu o oarecare enervare în glas, bucuros că a găsit un motiv de supărare.

– Oh! din cauza tratamentului. Eu cunosc efectul terapeutic pentru combatanţi. Mi-am încasat şi eu porţia pe vremea cînd eram încă în serviciul activ.

– Cum? tu nu mai primeşti tratamentul? - şi vocea lui trăda tulburarea.

– Nu. Sînt zile cînd nici măcar de mîncare nu mi se dă. Şi zile cînd nu pot să-mi păstrez nici patul curat. La ce bun ar irosi un tratament pe pielea mea? Doar nu mai fac parte dintre combatanţi. Am să...

Glasul ei se stinse. Dar el ghici, cu o zvîcnire dureroasă în inimă, ce era ea gata să spună.

Uf! Pentru ce venise oare direct aici de la bateria sa? Ar fi putut să-şi facă tratamentul, sau cel puţin să fi luat o pilulă calmantă, înainte de a veni s-o vadă. Ar fi înţeles atunci că vorbele ei nu sînt decît toane de om bolnav. Bolnavii se plîng întotdeauna şi consideră că nu sînt îngrijiţi niciodată cum trebuie. Însă, orice ar fi, ceea ce spune Miriam părea îngrozitor de adevărat. Şi, în adîncul sufletului, îi era frică s-o mai asculte, îi era frică să n-o audă spunînd ceva mai înfiorător decît vestea că ea, iubita lui scumpă, o să... că ea o să...

– Nu, nu se poate - aproape strigă el. Tu n-o să...

– Şi de ce nu? – răspunse aproape amuzată fata. Doar au murit atîţia.

– Nu mai este aici decît un singur bolnav. Ce vrei?

– Salonul era plin.

– Cum? Cînd ai venit tu? De unde atîția răniți? Războiul nu durează decît cîteva zile.

– Mă oboseşte vorbitul - replică ea închizînd ochii. Ție ți s-au administrat distrugătoare de memorie. Nici nu mă aştept să mă crezi. Dar războiul durează de peste zece ani.

O privi aiurit. După o clipă îşi împinse scaunul. Nu mai putea; într-adevăr era incapabil s-o mai asculte. Se simțea mult prea îngrozit.

– La revedere - spuse el cu voce tare. La revedere Miriam.

Fata nu-i răspunse.

Ajunse din nou în stradă, se opri nehotărît. Dacă se grăbea, ar mai fi reuşit să ajungă la clinică, înaintea închiderii serviciului de tratamente pentru combatanții. Şi, atunci, s-ar simți mai bine, mult mai bine. După aceea ar putea să reflecteze liniştit cît de nesocotit vorbea Miriam.

Nici măcar nu o sărutase... Şi nici nu-i urase însănătoşire grabnică...

O porni la drum. Îşi dădea seama că ar fi trebuit să ia un trotuar rulant, dar el se încăpățîna să şchiopăteze pe trotuarul fix. N-avea importanță că va ajunge tîrziu la clinică, somnifere oricum tot va primi. Şi după o noapte liniştită, îşi va regăsi starea de spirit normală.

Cît era de pustiu oraşul.

Se întunecase de-a binelea. Unele dintre becurile fluorescente se aprinseseră. În lumina lor argintie şi dulce, difuză ca un clar de lună, Denton văzu că magazinele aveau vitrinele bătute în scînduri sau erau distruse de bombe, sau căzuseră în paragină, goale şi abandonate. Paşii lui răsunau sec, uşor.

Trecu prin fața unui magazin alimentar. Acesta, cel, puțin era luminat. Dar înăuntru nu se vedeau decît două-trei persoane. Aceasta dovedea cu cîtă grijă se procedase la evacurea civililor.

Rănile începură să-l doară, în special cea din coapsă. Strîngea din dinți cînd era nevoit să ocolească grămezile de pietre. Apoi se trezi deodată în fața unei stive atît de mari, încît bloca toată strada. Să o ocolească nu era posibil. Trebuia să o escaladeze. Era un amalgam de cărămizi, tencuială şi material plastic; în partea superioară se putea vedea înfipte nişte bucăți plate şi neregulate - probabil cioburi de sticlă - însă atît de prăfuite, încît n-ai fi putut jura. Probabil se aflau acolo de foarte multă vre...

Se simți inundat de o sudoare înghețată. Îşi dădu seama că îi era foarte frică. Era vădit că cioburile rămăseseră acolo multă vreme, pentru a fi atît de prăfuite. Trebuie că se găseau de..... de peste zece ani...

Denton respiră adînc. Încercă să-şi păstreze sîngele rece.

Bun! Era dispus să admită că războiul dura de atîta vreme, cît o pretindea Miriam. Şi admitea că tratamentul pentru combatanți îl debarasase de emiterea fiecărei zile, o dată aceasta trecută, întreținîndu-l într-o veşnică iluzie a unui prezent în care războiul de abia a început şi unde victoria nu pare a fi decît o chestiune de zile.

Bun! Ce putea să fie atît de grav în asta? Motive demne de laudă conduseseră la punerea la punct a acestui tratament. El permitea luptătorilor să îndure o doză de spaimă şi suferință, care în alte împrejurări i-ar fi nimicit. Probabil că fuseseră ocazii - şi el avea presentimentul vag că aceste ocazii chiar existaseră - cînd asistase la agonia camarazilor săi, cuprinşi de flăcări

sau zbătîndu-se în chinuri. Şi totuşi asemenea spectacole nu-l zdruncinaseră. Ar fi trebuit să fie recunoscător pentru această terapeutică tămăduitoare.

Oricîte ar fi îndurat concetățenii săi, era cert că cealaltă parte a suferit tot atîtea. Totul era în regulă, nu trebuia să-i fie atît de frică. N-avea decît să se ducă la clinica combatanților şi să-şi ia pilulele somnifere.

Făcu cîțiva paşi. Se opri. Înțelegea acum de ce bătălia de astăzi i se păruse atît de ciudată. Nu existase nici o replică din partea inamicului, exceptînd un scurt tir de mitralieră dimineața. În mod cert, li se întindea o cursă. Inamicul era viclean. Trebuie că pregătea... ceva... un atac masiv...

Dar în subconştient ştia că nu este aşa. Focul inamicului scăzuse treptat din intensitate, pe măsura trecerii zilelor. Cine ştie, poate nu mai rămăsese nici un inamic în viață?

Tabăra lui Denton era sigur cîştigătoare? Ori poate deja cîştigase? Dar n-a mai rămas nimeni asupra căruia să triumfezi.

Escalada în sens invers piramida de dărâmături. Inima îi bătea nebuneşte. Cînd ajunse în fața porții de acces pe trotuarul rulant şovăi... Nu, va ajunge mai repede pe jos. Începu să alerge. Nimeni nu-l opri. După ce trecu de al doilea cvartal de oase, rana din coapsă i se deschise. Simți o şuviță de sînge curgîndu-i în lungul piciorului. Dar îl durea mai puțin ca înainte. Îşi continuă cursa.

Se opri în fața spitalului, tremurînd, cu răsuflarea gîfîită. Se afla la capătul unei lungi zile de soldat, fără puțină odihnă şi fără hrană. Trecu prin fața biroului de recepție, străbătu culoarul şi intră în salonul lui Miriam.

Patul era ocupat mai înainte de cealaltă femeie, era gol, cu rufăria luată deja. În salon nu mai era decît Miriam. Acum, că se întorsese, se simțea intimidat.

– Miriam... şopti el.

– DICK! (fata îşi ridică capul). Mi-au făcut baie - continuă ea. Au dus-o pe vecina mea şi mi-au făcut baie... Nu m-ai sărutat cînd ai plecat.

– Da.

O luă în brațe. Era mult mai fragilă şi mai uşoară decît îşi amintea, iar inima i se strînse. Şi părul ei... nu fusese oare nu demult castaniu? Acum era aproape blond cenuşiu...

Se agăță de el, rîzînd şi tremurînd în acelaşi timp, cu lacrimile şiroind pe obraji.

– Sînt atît de bucuroasă că ai venit. Credeam că o să rămîn singură pînă la... Ştii, Dick, de cîtă vreme nu m-ai mai sărutat? Sînt sigură că nu-ți mai aminteşti. Tratamentul începtoşază memoria, şi cînd fiecare zi este cea dintîi, puțin contează ceea ce n-a avut loc ieri. Dar eu, eu îmi amintesc. Se împlinesc zece ani.

O strînse în brațe cu putere, gîndindu-se că pe vremea cînd erau împreună, ea nu voise niciodată să adoarmă fără să-l simtă alături. Ea se trezea noaptea ca să-l mîngîie, ca să fie sigură că este mereu acolo.

Şi iată că dormiseră separat timp de zece ani, în strîmta lor cuşetă de combatanți, convinşi că fiecare zi de despărțire era cea dintîi.

– Îți mai aminteşti de melodia aceea pe care o cîntam la ghitară? - întrebă ea. Aceea despre omul condus la eşafod? Toți îl părăsiseră - şi tatăl şi mama şi frații săi - toți, numai iubita lui nu. Ea adusese aur, şi-l răscumpărase,

salvîndu-l. Sînt atît de bucuroasă că ai venit să mă săruți, Dick. O să-mi fie mai uşor acum să... plec.

O aşează uşor pe pernă, dar era furios.

– Nu. N-ai să pleci - strigă el.

– Ce?

– Ceea ce spui. Aşteaptă! Stai puțin! Mă întorc îndată.

Ieşi alergînd pe culoar, îi fu greu să găsească un medic robot. Culoarele, sălile prin care trecea, erau pustii. Dădu peste o rezervă plină de roboți stricați, făcuți bucăți, dar se simțea incapabil să repare unul. Nu întîlni în drum nici măcar un singur supraveghetor. Şi peste tot unde intra în imensa clădire prost luminată, nu regăsi decît aceeaşi duhoare grea de murdărie şi descompunere.

În cele din urmă, la ultimul etaj, descoperi sala de operații. Era luminată orbitor - prima încăpere bine luminată în care intra.

Făcu cîțiva paşi grăbiți. Un medic-robot tocmai terminase o intervenție, căci îşi scotea mănuşile. - zvîrlindu-se într-o autoclavă - în timp ce patru infirmier-roboți împingeau o masă rulantă de operații pe care era legat un bolnav.

– Aşi dori să examinați o bolnavă - zise Denton.

– Nu pot să examinez pe nimeni fără o dispoziție tip de la CA-3, replică robotul cu vocea sa neutră.

Denton era pus în încurcătură. Avea la el arme, dar acestea nu făceau nici o impresie asupra unui robot şi, dacă-l defecta, nu ar fi fost numai inutil pentru Miriam dar chiar periculos. Şi mai ştia că la CA-3 - chiar dacă ar mai găsi pe cineva acolo - nu i s-ar elibera în nici un caz acea dispoziție.

Nu-i mai rămînea decît să şi-o procure singur. Elevatorul pe care dorea să-l ia, nu funcționa; coborî în fugă cele patru etaje, pînă la biroul de recepție.

Acolo, pentru prima oară, avea noroc. Nu era nimeni şi putu scotoci în voie în maldărele de fişe şi formulare, pînă cînd dădu peste un imprimat galben CA-3. Şterse numele şi îl înlocui cu cel al lui Miriam, adăugînd şi numărul ei de înmatriculare. Sexul era acelaşi - feminin; iar data probabil corespundea. Îşi simțea palmele umezi. Inima i se zbătea nebuneşte în piept. Îl ajunse din nou pe medicul-robot la etajul trei.

– Iată dispoziția - zise el. Şi-i întinse hîrtia. Robotul o studia cu grijă. Denton îşi opri răsuflarea. Robotul îi restitui fişa.

– O.K. - zise el. Unde-i bolnava?

Denton avu senzația că leşină de uşurare.

– Pe aici. Vă conduc eu.

Robotul îl însoți pînă la salonul lui Miriam, alunecînd tăcut pe roțile sale bine unse. Luă fişa de temperatură şi o cercetă.

– Pronosticul este nefavorabil - zise el.

– N-are importanță - insistă Denton. Examinați-o şi spuneți-mi ce-i de făcut.

– Cum doriți.

– Sub privirile neliniştite ale lui Denton, robotul îndepărtată cuverturile şi-şi începu examenul. Îi puse una sau două întrebări. Apoi se ridică.

– Suferă de leziuni cauzate de radiații, iată de ce nu i se cicatrizează rănile. Nu-i nimic de făcut.

Denton rămase un moment ca paralizat. Apoi insistă.

– Totuşi trebuie să existe ceva. Un tratament oarecare. În mod sigur se poate încerca ceva...

– Un tratament, da - răspunse robotul. Doze mari de laureal sulfhidric ar putea s-o ajute. Dar acest medicament este rar. Şi este interzis să se administreze mai mult de 3 miligrame per cap de bolnav. Este un medicament pentru combatanți, rezervat celor care au toate şansele să fie salvați.

Îşi puse în mişcare roțile.

– O clipă! ordonă Denton. Laurealul sulfhidric. Unde poate fi găsit?

– De ce doriți să ştiți?

– Ca să obțin o dispoziție!

– Nu veți primi o asemenea dispoziție. Se află la farmacie, la un loc cu restul medicamentelor.

Robotul se îndepărtă. Denton nu mai ştia ce să facă. Un fals nu-l mai putea ajuta. Farmacia era probabil închisă. Şi nu ştia nici măcar simbolul chimic... Prostii! Va vedea cum o să se descurce.

– O să mă grăbesc - îi spuse el fetei.

Farmacia era închisă. Poarta era zăvorîtă. Denton distruse încuietoarea cu aruncătorul de flăcări.

Pătrunse într-o junglă de flacoane şi sticle. Căută multă vreme înainte de a găsi medicamentul, pe o etajeră scundă, sub fereastră, într-o cutie de culoare cafeniu închis. Ca să nu se înşele, mai citi încă o dată eticheta.

– „Laureal sulfhidric“ - capsule 3 mg. Da, ăsta era.

Tocmai voia să bage cutia în buzunar, cînd o voce răsună în spatele lui:

– Ce cauți aici?

Se întoarse fulgerător, strîngînd patul revolverului. Era farmacistul: un om - nu un robot, cu fața inteligentă consumată de griji. Denton strigă:

– Nu încercați să mă opriți!

– Oh! Nici nu mă gîndesc... Hm, laureal sulfhidric. Ceva specific pentru leziunile radioactive, dar este raționat, un medicament rar.

– Este pentru prietena mea. De altfel atacurile inamice au încetat. Combatanții nu vor mai avea nevoie.

– Ia te uită! Probabil că nu v-ați făcut tratamentul de vorbiți aşa.

Denton se întreba care erau intențiile acestui om în ce-l priveşte. Replică:

– Şi dumneavoastră? Nu cred să vă fi luat nici dvs. calmantele.

– Nu. N-aş mai avea cum să ajut pe cineva - de multe ori farmacistul nu poate uşura o suferință dacă ar fi sub influența unui calmant.

Luă de pe un raft un flacon şi-l întinse lui Denton, care-l urmărea atent, cu revolverul gata să tragă.

– Ați face bine să luați şi asta - adaugă el, codeină. Dacă este grav atinsă de radiații, o să aibă nevoie. Unde este? În spital?

– Da. (Denton apucă flaconului cu mîna stîngă).

– N-am să vă denunț - continuă farmacistul. Dar plecați cît mai repede de aici. În orice caz, înainte de a se face ziuă. Poliția continuă să funcționeze. Dacă vă prinde, nu numai că veți fi arestat, dar o să vi se confişte şi medicamentul.

Farmacistul se întoarse şi se îndreptă spre uşă.

– Veniți cu noi - îl strigă pe negîndite Denton.

– Nu, aici mai pot fi încă de ajutor oamenilor. Dar dvs. ar fi cuminte dacă ați pleca.

Răspunsese fără măcar să întoarcă capul.

– Da. Aveți dreptate. Mulțumesc.

Denton reveni lîngă Miriam. O făcu să înghită două capsule de Laureal sulfhidric şi o jumătate de pastilă de codeină.

– Ai mîncat ceva? - o întrebă el.

– Nimic de azi dimineață.

– Mă duc atunci să caut ceva de-ale gurii.

Bucătăria spitalului nu era deloc bine aprovizionată, dar găsi nişte pîine şi o cutie de apă conservate, pe care o deschise. Aduse captura pe un platou şi mîncară împreună, pentru prima dată după atîția ani.

– Miriam... spuse el cînd terminară.

– Da? (Ea îi ținea strîns mîna).

– Trebuie să plecăm de aici.

Şi îi povesti despre farmacist.

– Dar... unde am putea să ne ducem? (Vocea ei îşi pierduse accentul disperat de la început; vibra de nelinişte). Drumurile sunt în mod sigur supravegheate. Cum o fi afară?

– Să încercăm să ajungem într-o zonă neutră. Nu ştia nici cît de limitat a fost războiul şi nici ce s-a întîmplat cu exactitate. Vom vedea. Cît despre drum... tu te simți în stare s-o porneşti în scaun rulant?

– Eu... cred că da.

El ghici că Miriam se teme de suferința fizică cauzată de cea mai mică mişcare. Îi strînse mîna.

– Dacă tu poți suporta să stai aşezată - îi explică el - cred că o să reuşim să ieşim printr-una din conductele orizontale de aerisire.

– Dar... dar ventilatoarele?

– Am convingerea că nu mai funcționează (Şi-i povesti despre particulele de praf pe care le remarcase venind la spital). Unele conducte orizontale au un diametru suficient ca să poți sta în picioare. Adu-ți aminte că doar eram inginer pe vremuri. Şi gurile lor se află foarte departe de fortificațiile oraşului ca să aspire aer curat. Dau o fugă să caut un fotoliu rulant.

– Iubitule!

Găsi un fotoliu în rezervă în care erau îngrămădiți roboții scoşi din uz. Îndesă în plasa de sub scaun mai multe cutii de conserve, o ploscă cu apă şi apoi căptuşi spătarul cu pături şi perne pentru Miriam. Mai luă deasemenea o lanternă şi bandaje pentru rănile feței. Dar acum se simțea atît de istovit, încît avea nevoie să se odihnească. Îi mai dădu lui Miriam încă două capsule, apoi trase un pat lîngă ea şi se întinse. Adormi ținîndu-i mîna.

Nu se făcuse încă lumină, cînd părăsiră spitalul. Pe rampa de ieşire un infirmier robot, dar acesta nu încerca deloc să-i oprească. Un orificiu de ventilație se găsea la două cvartale depărtare. Denton împinse fotoliul rulant în strada întunecoasă şi tăcută.

La vreo trei sferturi din drum, se opri.

– O clipă numai - spuse el.

Se strecură printre două scînduri care blocau în parte vitrina unui magazin. Înainte ca Miriam să aibă timpul de a se nelinişti, el revenise deja, aducînd un obiect pe care i-l puse pe genunghi.

– Dick! O mandolină!

Chipul ei se lumină cînd mîngîie uşor lemnul lăcuit al instrumentului.

Ajunseră în cele din urmă la intrarea conductei. Era închisă, cu un grilaj. Distruse zăvorul cu aruncătorul de flăcări, împinse fotoliul înăuntru şi închise în urmă lor grilajul. Drumul era dificil - plin de gropi şi hopuri - dar, totuşi se putea înainta. Văzînd cît de mult o făceau zdruncinăturile să sufere, Denton îi mai dădu o pastilă calmantă. Parcurseseră aproape 3 kilometri, cînd el îşi dădu seama că se afla exact sub amplasamentul bateriei sale.

Şovăi o clipă. Capul lui Miriam se clătina. Nu-i plăcea s-o lase acolo, chiar şi o clipă, dar ar fi vrut să vadă ce-ar putea face pentru oamenii săi. Fata îl aprobă, cînd îi spuse.

Înainte de a pleca, îi puse în mînă două capsule de laureal şi o pilulă calmantă.

Se strecură prin grilajul de ventilaţie, neînchis în acel loc, şi apoi urcă pe jos sau pe scările mecanice cele patru etaje ce-l despărţeau de suprafaţă. Soarele răsărea la orizont. Echipa lui tocmai îşi luă în primire postul, rîzînd, vorbind tare, glumind. Era o zi frumoasă, din nou cea dintîi.

Un moment Denton îi invidie. Păreau atît de bine dispuşi şi de relaxaţi, cu chipurile lor senine şi odihnite oglindind un calm desăvîrşit. Poate că destinderea mincinoasă, senzaţie de falsă siguranţă, erau - la urma urmei - mai bune decît nimic. Apoi se gîndi la Miriam, care îl aştepta acolo, jos.

Îl auzi pe Terry, locotenentul său, strigîndu-le celorlalţi:

– Ce zi splendidă ca să începi războiul!

Toată lumea rîse. Denton făcu cîţiva paşi şi-l apucă pe Terry de mînecă.

– Terry, nu mai e război. Gata - s-a terminat.

Celălalt îl privi uluit. Apoi izbucni în rîs:

– La naiba domnul comandant, iată o glumă bună. Staţi s-o spun şi băieţilor! Auziţi? „Gata - s-a terminat războiul". Colosală glumă!

Denton scutură capul.

– Vorbesc serios. Războiul s-a terminat. La adversar nu mai e nimeni în viaţă. Războiul ţine de peste zece ani!

Terry ezită un moment. Apoi izbucni din nou în rîs.

– Ce păcăleală, este o păcăleală frumoasă... Hei, Donovan, ai face bine să te grăbeşti cu încărcatul. Mai multă energie, băieţi! E foarte important să luăm avantaj încă din primele zile.

Denton vorbi cu Donovan, cu O'Shea, cu Carrigan. Toţi îi rîseră în nas sau îşi întoarseră, jenaţi, privirea. Era inutil, nu voiau să-l asculte. Exact ce se gîndise că se va întîmpla. Toţi îşi făcuse tratamentul. Se resemnă, în timp ce se îndreptă din nou spre scara de acces a bateriei, îl mai auzi pe Terry repetînd cu voioşie: „Ce zi magnifică pentru un început de război!".

Calmantul o uşurase pe Miriam. Îi zîmbi şi îl sărută.

– Am acordat mandolina în lipsa ta. Ascultă:

„Călăule, slăbeşte-ţi coarda
Şi mai aşteapt-o clipă,
Căci îmi zăresc iubita
Ce vine de departe".

Denton împinse fotoliul pe suprafaţa accidentată şi cînd Miriam ajunse la sfîrşitul baladei - la răspunsul la întrebarea îngrozită a comandantului: „*Oare venit-ai ca să mă vezi murind*?" îşi uni şi el glasul. Şi cîntară împreună:

„Nu, căci cu aur şi argint
Răscumpărat-am viaţa ta
Şi-n drumul lung şi greu
N-am alergat ca să te văd murind”.

În conductă aerul părea acum mai proaspăt. Oare ce vor găsi afară? Şansele lor nu reprezentau mare lucru. Denton o ştia. O fată grav rănită, într-un fotoliu rulant, şi o mandolină. Dar el surîdea împingînd fotoliul pe pista bolovănoasă.

[Originally published in „*The Magazine of Fantasy & Science Fiction*”, April 1958. În românește povestirea a fost publicată în *Jurnalul SF* nr. 77/ 1994]